

dér har vi jo et righoldigt katalog, som vi også kan tage fat på.

Inden de ordførere, der nu er i salen og står og snakker sammen, overhaler hinanden på vej op til talerstolen for at skælde ud over SF's lange remse over stigende skatter, vil jeg bede om, at man, når debatten kører videre, lige holder fast i, at vi vil bruge hele provenuet på at sænke indkomstskatten. Vi lægger altså ikke op til et markant stigende skattetryk; det er slet ikke vores udspil. Vores udspil er en skatteomlægning, hvor vi lægger skatten på de stærkeste skuldre, på dem, der har råd til at betale, hvor vi lægger skatten på en måde, så vi får nogle miljøfordele, og så til gengæld lempes skatten på de laveste indkomster.

I sommerens løb har stort set alle partier været ude og love skattelettelser til de lavest lønnete; det har skatteministeren jo ret i. Statsministeren var såmænd også med på vognen, så der er vist ikke nogen partier, der går ram forbi; alle har været ude og sige, at nu er det kassedamens tur til at få skattelettelser. Og det kan jeg godt forstå i kølvandet på en skattereform, hvor hun blev snydt, samtidig med at de rige fik store skattelettelser.

Men hvad så nu? Hvad så, når det er blevet hverdag og arbejdsdag i Folketinget? Kan vi så få et flertal, som vil gøre noget ved det, som vil presse regeringen til at komme med forslag om skattelettelser for de laveste indkomster? Ja, vi har ikke forud for denne debat kunnet finde et flertal for det. Jeg har været rundt og snakke med forskellige ordførere for at se, om vi kunne få et flertal for sådan en dagsorden. Det er ikke lykkedes, men vi vil alligevel gerne her i dag give partierne en chance for at leve op til deres løfter, så derfor vil jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til at fremlægge et forslag til en skattereform med skattelettelser til de laveste indkomster og en markant øget vægt på miljøhensyn.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 7).

Jeg skal til sidst sige, at jeg er enig med skatteministeren i, at den skattereform, der blev lavet i 1993, også indeholdt nogle fornuftige punkter.

Skatteministeren startede med at opremse nogle af målene; mange af målene kan vi tilslutte os. SF var meget aktive med hensyn til at være med til at lukke huller i skattesystemet; vi var meget aktive med hensyn til at være med til at udforme de grønne afgifter og har også været det siden hen.

Men tilbage står altså, at den sociale fordelingsprofil på skattereformen var alt for dårlig. Tilbage står, at de miljømæssige virkninger slet ikke står mål med det, der er behov for.

Jeg tror egentlig, skatteministeren godt selv er klar over det. Jeg har i hvert fald bemærket, at der kommer en SiD-konference i november, hvor skatteministeren skal holde et stort oplæg under titlen »På vej mod en økologisk skattereform«. Skatteministeren må jo altså være på vej mentalt. Vi håber, han også snart bliver det i handling.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jacob Buksti (S):

Socialdemokratiet er ikke overraskende enig med statsministeren og skatteministeren i, at der ikke på nuværende tidspunkt er brug for en ny skattereform, al den stund den nuværende skattereform fra 1993 først er fuldt gennemført i 1998.

Det er ikke det samme som, at vi mener, at alt er perfekt, at der ikke er behov for at gøre noget, og at vi skal have en lovpause. En lovgivningspause vil jo betyde, at fornuftige og hensigtsmæssige tilretninger af skattesystemet ikke skulle finde sted med den konsekvens, at borgerne generes, eller at det offentlige mister indtægter. Med den mængde lovgivning, som normalt finder sted på skatteområdet, og som der er et oplagt behov for, vil en lovgivningspause være absurd og medføre et betydeligt efterslæb, som så senere skal indhentes.

Derfor skal skattelovgivningen naturligvis løbende justeres i forhold til den samfundsmæssige udvikling, den stigende internationalisering og de politiske muligheder. Men det er ikke nødvendigvis bestemt af nye store reformer, for hvad er en reform? Hvor mange ændringer skal der til, før der er tale om en reform, og hvor store ændringer skal der i givet fald være tale om?